

NIKKI SLOANE

A romantic couple embracing in bed. The woman, with long dark hair, is wearing a red lace bra and is kissing the man on the cheek. The man is shirtless and has a beard. They are lying on a bed with dark brown, silky sheets. The background is a dark wooden wall with shelves.

TŘI
DRSNÉ
LEKCE

V SEXU JSEM NEJLEPŠÍ, TAK SE TÍM ŽIVÍM

**TŘI
DRSNÉ
LEKCE**

THREE HARD LESSONS
Copyright © Nikki Sloane, 2015
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2022
Cover © Daniel Pocar, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1857-3 (pdf)

NIKKI SLOANE

TŘI
DRSNÉ
LEKCE

Pro mého manžela

Proní kapitola

Zatracený randál.

Takovouhle dopravu jsem na Lake Shore Drive snad ještě nezažila. Mohlo mě napadnout, že to na černý pátek bude zlé. I když jsem ještě ani zdaleka nebyla na Michigan Avenue, silnice připomínala spíš parkoviště. Mžourala jsem přes jezero a musela se odvrátit před jasným sluncem, které se po mé levici sklánělo za obzor.

Na telefonu mi cinkla esemeska a já mrkla na obrazovku. Byla od mojí nejlepší kamarádky Evie.

Logan je nemocný, musíme
to zrušit. Promiň. ☹️

No to je skvělý. Odepsala jsem jí, že o nic nejde, ale nebyla to pravda. Celý týden jsem se na těch pár drinků s nimi těšila. Co se Evie s Loganem zasnoubili, svoji nejlepší kamarádku jsem skoro neviděla. Ale přála jsem jí to. Logan je fajn chlap. Sexy, dobře vybavený a po uši zamilovaný.

Pečlivě upravenými nehty jsem netrpělivě potukávala o volant svého jaguáru, zírala na zadní reflektory auta přede mnou a zvažovala své možnosti. Dnešní večer jsem rozhodně nehodlala strávit sama u sebe doma.

Joseph to zvedl prakticky ihned.

„Ahoj, zlato, co se děje?“ Můj manažer měl kultivovaný, příjemný hlas. Vždycky ve mně dokázal vzbudit pocit, že jsem výjimečná, ne jen jedna z jeho mnoha děvčat.

„Vybouchly mi plány. Můžeš mě dneska přihodit na seznam?“
„Samozřejmě.“ Šustot papíru v pozadí. „Mám zavolat panu Červenému a říct mu, že jsi volná?“

Ech, ne. „To ne.“

„Ale copak? Nějaký problém?“

„Bude si ho muset převzít některá z holek. Začíná se na mě moc upínat.“ Joseph dobře věděl, že to nemám ráda. Pan Červený má peníze a peníze já ráda mám, ale na celém světě dohromady není dost peněz na to, abych se nechala svázat. Totiž, v přeneseném smyslu slova. Jinak jsem se kvůli penězům nechávala v BDSM klubu, ve kterém jsem zaměstnaná, poutat v jednom kuse.

„Pan Červený je velice vybíravý, Payton,“ vzdychl Joseph. „Těžko se nechá přesvědčit, aby zkusil něco jiného.“ V jeho hlase jsem zaslechla zvláštní podtón. Že by strach? „Taky je velice mocný.“

To mě nepřekvapovalo. Měla jsem z něho dojem, že je to nějaké velké zvíře, když mi vyprávěl, jak mu patří polovina města, zatímco já měla rty omotané okolo jeho ptáka.

„Zve mě pak k sobě domů. Pokaždé.“

„Krásná ženská jako ty to nejspíš slyší dost často.“

To je fakt, ale stejně. „Říká, že mě miluje. Věř mi, nebude to vůbec hezký, jestli nebude po jeho. Potřebuju se načas vypařit.“ Ode mě rozhodně to, co chce, nedostane. Nejsem schopná ho milovat. Jsem si poměrně dost jistá, že nejsem schopná milovat nikoho.

„Claudie je ti dost podobná,“ podotkl Joseph zamýšleně. „Třeba bych ho nějak dokázal přimět, aby si ji vyzkoušel.“

„Díky,“ řekla jsem vřele. Věděla jsem, že to Joseph nemá jednoduché. Závislých klientů jsme měli už mraky, ale žádný z nich neměl takovou moc.

„Nemusíš mi děkovat, zlato. Jsem rád, že večer přijdeš. Ale varuju tě, asi to bude dost mrtvý.“ Tohle byl jeho ohleduplný způsob, jak mi naznačit, abych brala nabídku pana Červeného, dokud ještě můžu, protože jiná taky nemusí přijít.

„Nikdy to není mrtvý, když dorazím já,“ odvětila jsem s šibalským úsměvem na rtech. Konečně se ta zácpa trochu pohnula a já mohla přitlačit nožku na pedál plynu.

„Ne, Payton,“ zasmál se srdečně. „To rozhodně není.“

Na ten večer mi Joseph jako „asistentku prodeje“ přidělil Ninu. Podobně jako Scarlett Johansson měla Nina chraplavý hluboký hlas, který ostře kontrastoval s její drobnou, nepopiratelně ženskou postavou. A stejně jako občas ScarJo byla i ona blond.

Spojením nás dvou vytvořil neodolatelnou sílu. Někdo za nás dnes utratí hromadu peněz, takže ten večer nakonec nebude tak úplně zkažený.

Nechala jsem z ramen sklouznout hedvábný župan a odnesla ho k věšáčku na zadní straně dveří. Pokoj číslo jedna vypadal stejně jako všechny ostatní. Protihlukové obklady pokrývající stěny i strop byly schované za černou našaršenou látkou. Ten nedostatek barev mě pokaždé přiměl vzhlédnout k propracovanému křišťálovému lustru nad stolem uprostřed místnosti. Masivní, působivý předmět tvořil jediný zdroj světla, a navíc plnil dvojí účel. Na kovových ramenech byla spousta místa, kam zavěsit háčky od pout nebo kožené řemínky.

Nina na mě počkala u stolu, a když mě přejížděla pohledem, po tváři se jí rozlil potěšený úsměv. „Sakra, Payton, víš, co bych dala za takový kozy?“

Tiše jsem se zasmála. „Ale no tak. Myslíš, že jsem tě neviděla nahatou? Co bych já dala za tvůj zadek.“

„Na ten mám docela jednoduchý recept. Pilates,“ potrásla hlavou. „Dokud tě všechno nebolí tak, že s tím nedokážeš pohnout, a když s tím pohneš, chce se ti umřít.“

Udržováním postavy jsem byla stejně jako Nina posedlá. Joseph na nás nijak netlačil. Musely bychom hodně přibrat, aby něco řekl, ale pravdou bylo, že měl rád, když jsme vypadaly dobře. Jako někdo, za koho by někdo jiný zaplatil řůru peněz. A samozřejmě mezi námi

panovala zdravá konkurence. Troufala bych si říct, že mám z nás všech nejhezčí prsa – a úplně přirozená. Možná i nejlepší nohy. Jsem o chlup vyšší, než je průměr, a nejednou jsem o svých nohách slyšela, že jsou „nekonečné“.

Posadila jsem se na kraj koženého stolu a zastrčila si pramen vlasů za ucho. Coby bruneta jsem krásně kontrastovala s blond Ninou. Vlasy mám příliš tmavé, aby se daly nazvat kaštanovými, ale na slunci a nyní i v tlumeném světle lustru vrhaly rudé odlesky.

Když jsem se položila na záda, černá kůže zaskřípala pod mojí nahou kůží. Stoly ve všech místnostech sice byly identické, tenhle o velikosti manželské postele mi ale vždycky připadal měkčí než ty ostatní. Nina mi podala sametovou pásku a já si přetáhla dvě gumičky zezadu přes hlavu. Pak jsem si pásku stáhla přes oči a ponořila se do dobře známé temnoty.

Zrychlil se mi dech. Ne vzrušením z toho, kdo asi přijde a co se mnou bude dělat, ale nadějí. Nadějí, že se vrátí to vzrušení z toho, co dělám. Jsou to už nejméně dva měsíce, co jsem během sezení pocítila víc než mírný zájem. V podstatě jsem se vídala takřka výhradně jen s panem Červeným. A to mohl být ten důvod.

Nina jemně uchopila jedno mé zápěstí a začala ho omotávat saténovým poutem.

„Připravená?“ zaslechla jsem její chraplavý hlas.

„Ano.“

Vzala i mé druhé zápěstí, zapnula suchý zip a připoutala mě ke stolu. Zkusila jsem pouta, která mi dovozovala pohyb jen v rozsahu několika centimetrů, a Nina musela být spokojená, protože promluvila do svého mikroportu:

„Jednička je připravená, můžete poslat klienta.“

Její podpatky zaklapaly na podlaze, když se přesouvala k bílému křeslíku v rohu místnosti. Zřejmě si v něm neposedí moc dlouho. Se zavázanýma očima a připoutaná ke stolu jsem neměla jinou možnost než přemýšlet a čekat.

To, že by můj nezáměr byl vinou pana Červeného, si jen namlouvám. Nechtěla jsem si připustit, co se doopravdy stalo, když jsem před dvěma měsíci navrhla Evie a Loganovi, aby mě přibrali k sobě do postele. Bylo to tak úžasné, tak neuvěřitelně sexy a zažehlo to ve mně jakousi maličkou jiskřičku, kterou jsem nedokázala uhasit.

Nelitovala jsem toho a oni zřejmě taky ne, ale... dopříc. Chtěla jsem to, co mezi sebou mají oni. To jejich hluboké propojení. Chtěla jsem pouto s jiným člověkem, pouto tak silné, že by ho nic nedokázalo rozbít.

I když byl Logan se mnou, těšil se jen na ni. Byla jsem prostě taková chuťovka před hlavním chodem. Potřebovala jsem, aby se na mě někdo díval tak, jako se Logan díval na Evie. Nedokázala jsem myslet na nic jiného, ani když jsem se měla soustředit na muže, se kterými jsem to v práci dělala.

Teď jsem tedy mohla jen doufat, že ve mně muž, jenž dnes večer vstoupí do dveří, znovu něco probudí. A kdyby ne, přiměje mě alespoň na okamžik zapomenout na ten děsivý pocit osamění, který hrozí, že mě docela pohltní.

Dveře zaskřípěly a Nina vstala, jak mi prozradil zvuk jejího křesílka.

„Dobrý večer, pane.“ Bože, ona má tak sexy hlas. „Prosím, pojďte dál.“

Těžké, byt' lehce váhavé kroky se přiblížily a zastavily se několik metrů od stolu. Následoval prudký nádech.

„Tohle,“ pokračovala Nina, „je naše nejluxusnější zboží.“

„A sakra,“ ulevil si mužský hlas uznale.

„Je toto vaše první návštěva?“

Jeho zrychlený dech se hezky poslouchal. Líbilo se mi, jakou mám nad těmi muži moc, jak na něj pohled na mé nahé tělo účinkuje.

„Ano,“ řekl s přerývaným dechem.

„Nestyďte se. Klidně se podívejte, jsem si jistá, že by vás moc ráda poznala.“

Ano, záhadný pane s naditými kapsami. Pojďte blíž. Budete moje dnešní výzva?

Jeden krok. A další. Ten těžký dech už byl velice blízko a já si neznámého představila, jak stojí vedle stolu a sklání se nade mnou, aby mu nic neuniklo.

„Jak jste se o tomto místě dozvěděl?“ zeptala se Nina.

„Od jiného zákazníka...“ Odmlčel se, jako by se nedokázal pořádně soustředit. *To je dobře*. Jen ať je pěkně rozrušený, až se bude vyjednávat o ceně.

„Doporučení? To je skvělé. Jste z Chicaga?“

Odmlčel se. „Z Milwaukee.“

„Ach ne.“ V jejím hlase zaznělo falšované zděšení. „Hlavně mi neříkejte, že fandíte Packers.“

Sakra. Zmínka o sportu v naší tajné řeči znamenala, že klient je atraktivní. Atraktivní muži v průměru utráceli méně peněz. Jestli se zajímá o fotbal, bude mu nejspíš kolem třiceti. Zdraví a atraktivní mladí muži nepotřebují chodit do klubu. Ne, pokud nechtějí něco, co je jinde tabu.

„Nemám čas koukat na americký fotbal.“

Měl hluboký, podmanivě drsný hlas. Zaujal mě natolik, že mi to hned nedošlo. Proč by někdo, kdo vyrostl v Milwaukee, říkal *americký* fotbal? Mluvil jako cizinec.

„To je škoda. Bears to letos možná dotáhnou až do play-off.“ V místnosti se rozhostilo ticho, jen napětí rostlo. Věděla jsem, co přijde teď. „Nechcete ochutnat?“ zapředla Nina jako kočka.

„Kolik?“ Možná se mi to jen zdálo, ale jako bych zaslechla nerovozitu. Jako by se tuze nerad loučil se svými těžce vydělanými penězi.

„Ochutnávka je zdarma, pane.“

„Ne, myslím, kolik za všechno? Za ni?“

Přeskočí ochutnávku a půjde rovnou na věc? Snažila jsem se vypadat nezaujatě, zatímco jsem v duchu prosila Ninu, ať nezačne

příliš vysoko. Pan Neznámý se vyděsí a uteče. Zaváhala. Snažila se odhadnout tu správnou částku.

Nakonec to z ní vyšlo roztřeseně a nejistě. „Třicet tisíc.“

Kristepane, Nino! To je příšerně moc.

Podle pravidel jsem měla mlčet, ale ona to zvorala, takže bylo nutné zasáhnout. „Počkejte, pane, ona chtěla říct...“

„Dobře,“ přerušil mě tím tichým, drsným hlasem. „Třicet tisíc je v pořádku.“

Druhá kapitola

Ozvalo se zaklopýtání podpatků o zem, Nině se z jeho slov evidentně podlomila kolena.

Já jsem v tu chvíli byla ráda, že ležím na stole, ale i tak jsem leknutím bezděky zacloumala pouty. Nesmlouval. Copak neví, že tohle je stejné, jako když se kupují auta nebo šperky? Vždycky usmlouváte nějakou slevu. Tak teď jsem tedy něco doopravdy cítila. Hrůzu. Co má se mnou tenhle chlápek v úmyslu, že za to v klidu vysolí takovouhle kupu peněz?

„Třicet tisíc,“ zaskřípěl Ninin hlas, když to ohromeně zopakovala. „Ech, výborně. To je skvělé.“

Byla bych přísahala, že slyším, jak jí to pod tou blond hřívou šrotuje. Přemýšlí, jestli to nemá zkusit vytáhnout ještě na víc? Tohle jsme za naši bohatou kariéru v Josephově podniku ještě nezažily a nevěděly jsme si s tím rady.

„Třicet tisíc dolarů,“ zopakovala znovu a znělo to, jako by plynule pokračovala v předešlé větě. „*Jste si jistý?*“ Musím ji odsud vystrnadit dřív, než ho to její blábolení přivede k rozumu.

„Díky, Nino,“ podotkla jsem suše. Doufala jsem, že jí to docvakne. Rychlé, ostré kroky směrem pryč mi napověděly, že se to povedlo. Oddechla jsem si, když se za ní zavřely dveře a já osaměla s tím drsným hlasem, který se mi moc líbil, a obavami, jež se mi nelíbily vůbec.

V nastalém tichu můj strach narostl do přímo strašidelných rozměrů.

„Jste ještě tady?“ Už jsem ho neslyšela dýchat.

„Ano, promiňte. Díval jsem se tady na to, ehm... menu.“

Seznam věcí, co jsem ochotná dělat. Menu, jak to nazval, bylo zavěšené na malířském stojanu na konci místnosti. Bylo na něm vypsané všechno, co se mnou klient může provádět nebo co jsem já ochotná udělat jemu.

„Je tady toho hodně.“ Neznělo to, jako by mě odsuzoval, což bylo dobře. Právě souhlasil, že zaplatí za mou kundičku – nebo co jiného ode mě vlastně chtěl –, takže rozhodně neměl právo někoho soudit.

Pokusila jsem se ovládnout chvění v hlase. „Hledáte něco zvláštního?“

Na seznamu samozřejmě nebylo nic, s čím bych měla problém, ale našlo se tam pár věcí, které jsem ještě nezkoušela. Některé hloupé, jako nošení plín, ale některé docela děsivé, jako autoerotická asfyxie.

„Líbání?“

Ach. „To na seznamu není.“

„Protože se to rozumí samo sebou?“

„Není to dovoleno.“

Výdech. Byl zklamaný? „Klubové pravidlo?“

„Ne,“ řekla jsem. „Moje, pane.“

„Co se stane, když vaše pravidlo poruším?“ zeptal se prostě, jako by se obával, že by se to mohlo stát.

Odmlčela jsem se. Už jednou se to stalo a dotyčného jsem nechala vyvést. Porušení naší naprosto nezákonné smlouvy a takové věci. Ale třicet tisíc můj pohled na věc poněkud poupravilo. Jsem v podstatě hvězda tohoto klubu a ze svých kšeftů dostávám nejvyšší procento ze všech holek. Můžu se těšit buď na devadesát procent z těch třiceti táců, nebo devadesát procent z nuly, když nebudu dostatečně flexibilní.

„Doporučuju vám, abyste se o to nepokoušel.“ Ten most se mi nechtělo překročit.

„Co když vás budu chtít držet za ruku?“ Mluvil, jako by se bavil se sousedkou o počasí.

Nějak mi to celé nedocházelo. „Vy mě chcete držet za ruku?“

„To na tom seznamu totiž taky není.“

Dělá si ze mě legraci? „Jestli mě chcete držet za ruku, pane, tak to můžete.“ Bylo by to hodně ujeté, ale proč ne.

„Dom,“ řekl.

„Cože?“

„Moje jméno. Jsem Dom.“

Samozřejmě. „Dobře. Já jsem Sub.“

„Sub?“ Zněl trochu zmateně. „To je zkrácenina z...? Ach, už chápu. Ne, já se opravdu jmenuju Dom. Dominik.“

Dotkl se mě na zápěstí svými chladnými, silnými prsty a já se bou cukla.

„Promiňte, můžu se vás dotýkat?“

Právě se zavázal vypláznout třicet táců za podstatně víc než možnost se mě jen *dotýkat*. Moje sarkastické já se ozvalo dřív, než jsem ho dokázala včas zarazit.

„Nemůžete se dočkat, až mě budete držet za ruku?“

Tiše se zasmál, když mi rozepínal pouta na zápěstí. Suchý zip charakteristicky zapraskal. Jakmile jsem měla jednu ruku volnou, Dominik obešel stůl a pustil se do druhé.

Dobrá, tak co teď?

Ležela jsem bez hnutí na stole a čekala na jeho rozkaz. Musela jsem si připomínat, že je tady očividně poprvé a možná se trochu stydí. Většina chlapů se na mě začala sápat v momentě, kdy za asistentkou zapadly dveře, někteří dokonce už předtím. Nebyla jsem si jistá, jestli mám na tohohle stydlína dostatek trpělivosti, ale představa toho balíku peněz rychle zahнала veškeré pochybnosti.

„Dominiku? Musíte mi říct, co mám dělat.“

„Ach. Můžete se, ehm, posadit?“

Když jsem se narovnávala, zaslechla jsem šustot oblečení. No, konečně se svlíká. Jakmile šaty spadnou na zem, představení může začít. Cítím chladné prsty na mé ruce, zvedají mě z polstrování.

Ihned jsem pochopila, že nemá v úmyslu držet mě za ruku. Na předloktí jsem ucítila dotyk jakési teplé látky podšité hedvábím. A putovala výš. Šmanderky. Navléká mě do nějakého saka nebo čeho, nejspíš do toho, co si právě sám sundal.

„Co to děláte?“ Znovu jsem se neměla na nic ptát, ale byla jsem vážně zmatená.

„Chtěl bych si s vámi popovídat a tohle je jediný způsob, jak se k tomu můžeme dopracovat.“ Už jsem to sako měla přetažené přes ramena a teď mi do něho cpal i druhou ruku. Nakonec ho vepředu zavřel. „Příliš mě rozptylujete, když jste nahý.“

Rukávy saka mi sahaly daleko přes konečky prstů, takže je nejspíš vysoký. Hřejivá hladká látka byla na nahé kůži moc příjemná a nasáklá jemnou mužnou vůní jeho kolínského. Saka, voní dobře. *Soustřed' se*, nařídil mi mozek. Chce si povídat a to mě děsí. Dokázala bych ho uspokojit v mnoha oblastech, ale konverzace mezi ně určitě nepatří.

Rozhostilo se ticho. Jestli si chce povídat, tak mu to teda moc nejde.

„Jste nervózní?“ pobídla jsem ho. Možná se mu nechce postavit. „Chcete, abych vám pomohla?“

„Ne,“ řekl honem. „Já...“ Tak nějak zoufale si povzdechl. „Žiju v Tokiu.“

A...ha? Řekl to, jako by to mělo všechno vysvětlovat. Je snad Japonec? Je to tou jinou kulturou?

„Byla jste tam někdy?“ pokračoval.

„V Japonsku? Ne, ale moc ráda bych se tam podívala. Jeden semestr jsem studovala v Holandsku, ale zůstala jsem jen v Evropě. To je nejdál, co jsem kdy byla.“

„Jaké to bylo, žít za oceánem? Líbilo se vám tam?“

Líbilo. Tehdy, onoho večera ve čtvrti červených luceren, jsem pochopila nejen, co mě tolik baví, ale i to, v čem jsem tak dobrá. „Bylo to úžasný.“

„Cítíte se tam někdy osaměle?“ Promluvil potichu, což jen umocnilo tu drsnost v jeho hlase. „Cítíte se tam... jako outsider?“

Zavrtěla jsem hlavou. „V Amsterdamu? To ne. Jenomže já bydlela na kolejích se spoustou cizinců. Byli jsme taková zhulená, opilá verze Spojených národů.“

Jeho mlčení mě vytrhlo ze vzpomínek. Otočila jsem se a spustila nohy ze stolu.

„Japonsko... není vůči cizincům zrovna otevřené.“ Takže Japonec není. Ruku, kterou jsem si nepřidržovala jeho sako, jsem měla položenou na kůži vedle svého stehna. Zlehka mi po ní přešel prsty.

Co to, sakra? Co to má znamenat? Jak se mi z toho nevinného gesta mohlo rozbušit srdce? Čalounění na stole se prohnulo, když se posadil vedle mě. Prsty mi teď vykresloval jakýsi vzor na hřbetu ruky.

„Víte, v Japonsku jsou takové bary, kde muži zaplatí za hodinový rozhovor se ženou, která není jejich manželka ani přítelkyně.“

Jeho dotyky mi na kůži zanechávaly mravenčení. Všechno bylo vzhůru nohama. Co se to děje? „Proč?“ zeptala jsem se, naprosto zmatená.

„Všichni zoufale touží po lidském kontaktu. Všude je tam spousta lidí, a přitom je to to nejosamělejší místo, jaké si dokážete představit.“ Zajel mi prsty do dlaně a obrátil ji tak, že se naše prsty propletly. „Do většiny těch barů jako Američan nemůžu. Ne že by na tom záleželo. Žádná z těch žen neumí anglicky. A ty podniky, do kterých mě pustí, většinou patří Jakuze. Ne právě nejbezpečnější místa.“

Jeho ještě před chvílí chladná ruka mě teď spalovala na hebké kůži dlaně. Ježíši, kdy naposled jsem se s někým držela za ruku? V osmičce? Bylo to divné, a přitom tak zvláště krásné. Stiskla jsem ho pevněji a uvědomila si, že dýchám přerývaně.

„Líbí se vám držet se za ruce, jak vidím,“ podotkl.

Napůl přiškrceně jsem se zachichotala. Chtěla jsem si strhnout tu pásku. Chtěla jsem mu nařídit, aby si lehl na záda, abych si ho

do sebe mohla zasunout a znovu získat tu moc, kterou jsem byla zvyklá nad muži mít. Na tomhle stole už mě nemohlo překvapit prakticky nic, zažila a dělala jsem tu v podstatě všechno. Ale tahle neobvyklá zkušenost a moje reakce na ni...

„Můžete dělat mnohem víc než jen tohle,“ zašeptala jsem. Mohlo to vyznít jako doprošování.

„Já vím. Tamhle na stojanu je seznam věcí, co můžeme dělat.“ Klouby volné ruky mi přešel přes tvář a natočil si mou hlavu na sebe. „Ale já chci dělat věci, které tam nejsou.“

Neměla jsem čas zareagovat. Ruka mi sevřela tvář a přitáhla si mě k polibku. Jemnými, vlhkými rty přejížděl po těch mých, jako když zkoušíte půdu pod nohama, a jelikož jsem se neodtáhla ani neprotestovala, políbil mě doopravdy. Jemně, a přitom naléhavě. Se špetkou majetnictví, která byla tak akorát sexy.

Ne. Zase proti pravidlům, ječel můj mozek.

Pokusila jsem se odvrátit, ale pustil mou ruku, aby mohl uchopit můj obličej do obou dlaní, znemožnit mi ten jen napůl vážně míněný pokus o únik a natočit si mou hlavu do co nejpříznivějšího úhlu. Aby mohl vložit svůj vlhký, heboučkový jazyk do mých zrádně vstřícných úst.

Tělem mi projela elektřina. Sakra, vzrušovalo mě to, což se nikdy předtím nestalo. Mužské polibky mě obvykle nechávaly chladnou. Cosi jako podivné klubko pátrajících jazyků a mlaskavé zvuky, ale tohle bylo něco úplně jiného. Bylo to sexy. Chtěla jsem víc a hluboce a slastně jsem si vzdychla, když byl tak laskavý a poskytl mi přídavek.

Muselo mu dojít, že mi takové porušení pravidel ani v nejmenším nevádí, protože mě jednou rukou pustil a zajel mi jí zezadu na krk a výš, až zatahal za gumičky, které mi na hlavě držely pásku. Pak mi ji sundal a temnota se rozplynula. Vracel mi vidění jako odměnu za to, že jsem mu dovolila líbat mě. Prudce jsem otevřela osvobozené oči a hned je zase přimhouřila před náhlým světlem.

„A sakra,“ zopakovala jsem jeho první reakci, když mě uviděl.

Byl příliš hezký, než aby se o něm dalo říct, že je hezký. Měl v sobě jakousi eleganci a vážnost, přesahující možnosti hezkých kluků z módního katalogu. Ten muž vedle mě, s mou páskou na oči v ruce, nebyl z tohoto světa. Úchvatně blankytné oči lemovaly dlouhatánské řasy. Vlasy měl nahoře o něco delší než po stranách a tmavě plavé. Silnou, vyrýsovanou čelist zdobilo dvoudenní strniště. Výrazně mužný a neskutečně sexy.

Pronikavé oči zahalil mrak nedůvěry nad mou reakcí a na okamžik se zdálo, že přemýšlí, jak by mi tu pásku na oči zase honem vrátil. Pro jistotu jsem mu ji vytrhla z ruky a odhodila stranou. Chtěla jsem to ihned vysvětlit.

„Řekla jsem *a sakra*, protože jste strašně sexy. Co tady proboha děláte?“ *Přestaň žvanit, Payton*. „Mohl jste jít do libovolného baru tady v Americe a ženské by si před vámi samy sundávaly kalhotky.“

Po tváři se mu rozlil neodolatelný úsměv. „Myslíte?“

Nakřčila jsem čelo. „Nerozumím tomu, proč jste tu.“

Teplou z jeho očí maličko vyprchalo. „Nemám moc času. Jsem doma jen na Den díkůvzdání.“ Narovnal se a rukou si uhladil knoflíky na šedé nažehlené košili. „Nerad bych ho promarnil překřikováním reproduktorů v přeplněném baru v naději, že... najdu nějakou spřízněnou duši.“ Očima chvíli bloudil po místnosti. „Takhle se mnou musíte mluvit.“

„Mluvit,“ zopakovala jsem nevěřičně. „Vy nechcete mít sex?“

Znovu se na mě podíval a tváře mu lehce zrudly. „To jsem neřekl.“

Doprčic. On se stydí, to je tak rozkošné. Ale chce to, to je vidět.

„Můžu být upřímný?“ Modré oči pomalu, hypnoticky zamrkaly.

Přikývla jsem. „Jistě.“

„V Tokiu prakticky nemáte šanci seznámit se, když jste *gaidžin*. Jsem tam už skoro rok.“ Odvrátil pohled a stiskl mi ruku ještě pevněji. „Je to dost dávno, co jsem to naposledy dělal.“

Panebože, jako vážně? „Vy jste rok neměl sex?“

Na okamžik pevně semkl rty. „Ne s někým jiným.“

Očima jsem mu přejížděla po těle a pod dokonale padnoucí košilí a černými kalhotami od obleku nebylo možné přehlédnout jeho dokonalé kontury. Nejspíš trávil v posilovně stejné množství času jako já. Rok bez ženské? Taková škoda.

„Vypadáte jako chlap, co umí šukat.“

Znovu ty červené tvářičky. „To pevně doufám, ano.“

„Ukažte mi to,“ vyhrkla jsem dřív, než jsem se stihla zarazit, a zároveň jsem pustila klopky saka, takže se rozevřelo. Chladný vzduch narazil na mou nahotu a mně naskočila husí kůže.

Zamračil se a znovu mi sako cudně přitáhl k tělu. Přitom se ke mně přiblížil obličejem. „Můžeme to vzít pomalu?“

Ty zářivě modré oči byly tak chlapecky nevinné a nádherné. Okolo panenek měl šedé skvrnky, které mu báječně ladily s košilí. Mojí prací bylo dát mu, co chce. Na tom, co chci já, nezáleží, musela jsem si připomenout. Jelikož už se ke mně nakláníl, netrvalo mu dlouho, než se opět přiblížil k mé tváři a znovu se mě pokusil políbit.

Odtáhla jsem se. „Nezapomeňte na moje pravidlo.“

„Předtím jste nevypadala, že by vám to vadilo.“ V jeho hlase se mísila námitka se zoufalstvím.

„Určitě to byla jen nehoda a já věřím na druhou šanci.“ Paže v dlouhatánských rukávech saka jsem si založila na prsou a přehodila nohu přes nohu. Spodní lem saka akorát zakrýval mé nejtajnější partie, ale poskytoval mu úchvatný výhled na vnitřní stranu stehna. Svaly podél jeho vyrýsované čelisti očividně ztuhly.

V rohu místnosti byla schovaná kamera a nahoře v Josephově kanceláři teď patrně Nina s Josephem kontrolují, zda je všechno v pořádku. Nejspíš si taky musejí říkat, co má tohle znamenat. Pohlédla jsem na jeho nahrbená ramena a svěšenou hlavu.

„Dome, můžu být taky upřímná? Mluvení mi vůbec nejde. Jsem z toho trochu nespá.“ Ten nápad se mi vylíhl v hlavě a v tu ránu už jsem mu ho prezentovala. „Šlo by mi to líp, kdybych se přitom soustředila na něco jiného.“

Položila jsem mu ruku na stehno, na půl cesty mezi koleno a klín. Ne příliš vysoko, abych nevypadala nedočkavě, ale zase ne tak nízko, aby to mohl považovat za čistě přátelské gesto. Tohle byl další z přísných zákazů klubu. Akci iniciuje zásadně klient, nikdy dívka. Značná část mého já už na ta pravidla začínala zvyklosti kašlat.

Protože ta část ho chtěla. Ta zvláštní jiskra mezi námi byla nesmírně nakažlivá a odzbrojující. Kdybych na něho narazila v baru, určitě bych na nic nečekala a vystartovala po něm.

Teplou dlaní mi sevřel ruku, znovu se předklonil a nebezpečně přiblížil svá ústa k mým. „Jak si to soustředění na něco jiného představujete?“

Byla to pitomá otázka a on to věděl. Znovu se mě dotkl rty, tentokrát ze strany na krku, a já bezděky zalapala po dechu. Síla toho polibku mě přiměla zaklonit hlavu a zvednout bradu, abych mu usnadnila přístup. Čalounění se znovu pohnulo, zatímco se zvedal. Jednou rukou mě uchopil za bradu, tou druhou mi zajel pod sako a zlehka ji přesunul na má záda. Přitiskl si mě k sobě, až jsem ho obkročmo obepínala nohama kolem boků. Tvář jsem tiskla do hrubé kůže na jeho dlaní, když mi sál krk, olizoval mě a zlehka kousal.

Chvěla jsem se v jeho moci. *Já*. Pootevřenými rty jsem nasála vzduch. Ježíši, to je tak nádherný.

„Jak se jmenujete?“ zamumlal mi do krku.

„... Paige.“ Poprvé v životě jsem se cítila provinile, že lžu, ale prozradit mu své pravé jméno by bylo příliš nebezpečné.

„Hezké jméno. Falešné, nebo pravé?“ Rty vytvářel cestičku z polibků dolů ke klíční kosti.

Nesměla jsem se klientů dotýkat bez dovolení, ale najednou jsem se přistihla, že mu svírám hlavu oběma rukama a vplétám chtivé prsty do jeho jemných, hustých vlasů. Dlouhé rukávy se mi vyhrnuly až k loktům a trochu mě omezovaly v pohybu, ale v jeho saku se mi líbilo. Líbilo se mi mít na sobě kus jeho já.

„Falešné,“ zašeptala jsem. „Musíte chápat, že...“

„Ano,“ zamručel do prohlubně u mé klíční kosti. A vzápětí se už cestičkou z polibků vracel zase zpátky nahoru. „Znovu vás políbím. A nebude to žádná nehoda.“

Srdce mi bušilo v hrudi a zalapala jsem po dechu. „Dome...“

Pozdě. Jeho rty už přistály na mých a nebyl to něžný polibek. Nebyl sladký ani pátravý. Byl majetnický. Naléhavý. Vášnivý. Polibek, který si celý rok schovával pro tu šťastnou, a já byla, kurva, ta šťastná. Hlasitě jsem zasténala a nabrala si plné hrsti jeho vlasů, za které jsem si ho stahovala tam, kde jsem ho chtěla. Ty podivné pocity mnou zmítaly a já žíznila po dalších.

Odtáhl rty a zahleděl se na mě vážnými, přimhouřenými očima. „Ta reakce byla falešná, nebo pravá?“

Sotva jsem popadala dech, ale podařilo se mi ze sebe vypravit: „Pravá.“

Povytláhl koutek úst v potěšeném úsměvu. „Tak mě sakra políb.“

Třetí kapitola

Seděli jsme na stole, Dom se nade mnou tyčil a rukama se propracovával k mým nadržům. Bylo to tak vzrušující! To tetelivé očekávání narůstající s každým bolestně pomalým pohybem jeho rukou k mým bradavkám, pod hedvábnou podšívkou jeho saka tvrdým a citlivým.

Jazyk hluboko v mých ústech, každý další pohyb lepší než ten předchozí, vyzývající mě ke hře. Jenomže já se soustředila především na vlastní ruce a už se mi podařilo rozepnout několik knoflíků jeho košile, když vtom jsem se zarazila.

„Je to v pořádku?“ zeptala jsem se.

Znovu mě začal líbat a odpověděl mi tím, že mi začal pomáhat. Rozevřela jsem jeho košili i „své“ sako a posunula se na stole tak, až jsme byli tělo na tělo. Přitiskla jsem prsa do jeho vyrýsovaných svalů na hrudi a oba jsme zalapali po dechu. Kůže na teplé, hebké kůži.

„To je tak zatraceně dobrý,“ zachraptěl.

Nemusel mi to říkat, a to nejen proto, že jsem se s tím plně ztotožňovala. Důkaz, že se mu to líbí, se mi tvrdě zabodával zevnitř do stehna. Omotala jsem mu nohy okolo boků a přitáhla si ho blíž. Nahmatala jsem přezku jeho opasku, a když jsem za ni vzala, narovnal se. Rukou mi sevřel rameno a odstrčil mě tak prudce, až jsem zády přistála na polstrování, s výhledem na ten pěkný lustr.

„Zpomal, Paige.“ To varování vyznělo částečně hravě, částečně ne. V podání toho vojensky drsného hlasu znělo všechno jako rozkaz, což mě naplňovalo touhou až k zbláznění. „Zatím jsi mi vůbec nic neřekla.“

„Dost mi to ztěžuješ, když pořád porušuješ moje pravidlo.“

Když jsem padla na záda, přesunul ruku z mého ramene na hrudník, jemně mi přejel přes ňadra, pak dolů přes prohlubeň pasu, po oblině boku... a níž...

„Zlobíš,“ vyhrkla jsem. Zasunul mi prsty do prohlubně těsně nad vnitřní stranou stehna. Zatracené dva centimetry od místa, na kterém jsem je chtěla mít.

„Zlobení by to bylo, kdyby pak na nic nedošlo.“ Přejel prohlubni na druhou stranu. „Mohl bych říct to samé o tobě. Tak co, už se dostatečně soustředíš na něco jiného?“

Měl pravdu. Pátrala jsem po něčem, čím bych tu podivnou konverzaci načala. „Co v Japonsku děláš?“

„Kontroluju a schvaluju náklad na amerických dopravních lodích, aby už nemusely platit clo, až dorazí do Kalifornie.“

Páni, jak vzrušující. „Baví tě ta práce?“

Pohledem přejížděl krajinu mé obnažené kůže. Klopy saka mi zakrývaly obě prsa, ale všechno ostatní měl jako na talíři. Myslím naprosto, protože na brazilku chodím jako na bohoslužby.

„Moje práce je nezbytná, firmě ušetří miliony dolarů. Ještě jeden rok a otevrou se mi nové příležitosti, které předtím nepřípadaly v úvahu.“

Na rty se mi vloudil úsměv. „Neodpověděl jsi mi na otázku.“

„Moje práce je děsná, ale ty peníze úžasný.“ Pohled mu zvažněl. „A co ty?“

„Já? Líbí se mi, co dělám.“ Vyznělo to dost nezaujatě.

„Falešná odpověď?“ Jeho drsná dlaň stoupala vzhůru, rozevřela klopy saka a odhalila světu jednu bradavku.

„Pravdivá,“ řekla jsem. „Dřív jsem to milovala, ale...“

Ruka dokončila pouť k mému ňadru a stiskla ho. Spokojeně přimhouřil oči, když viděl, jak jsem se prohnula pod tím náparem slasti.

„Proč už to nemiluješ?“ Dýchal teď stejně přerývaně, jako když poprvé vstoupil do místnosti.

„Z hodně pitomého důvodu. Nechce se mi o tom mluvit.“ Nechala jsem svou ruku zlehka klouzat přes linie jeho břišních svalů a zastavila ji až těsně nad opaskem.

Naklonil se nade mě a opřel se o jednu ruku, zatímco tou druhou mi obkružoval bradavku. Pak sklonil hlavu a dotyk ruky nahradilo cosi vlhkého, laskajícího. Zasténala jsem. Konečně se dostáváme do druhého ročníku střední školy.

„No tak, pověz mi to.“ Rty se zlehka dotýkal oblíny mého řadra. „Nenapadá mě už nic lepšího, jak odlákat tvoji pozornost.“

K čertu s tím. „Moje nejlepší kámoška se zamilovala a bude se vdávat.“

Zarazil se.

„Všechny ostatní kámošky,“ pokračovala jsem, „jsou už vdané nebo mají děti.“ Nedokázala jsem to vyslovit a najednou jsem cítila, že jsem tak dlouho chodila okolo horké kaše, až jsem prošvihla tu pravou příležitost do toho šlápnout. Nechtěla jsem bílé lačkové pláty ani rodinné dodávky. Ale chtěla jsem pro někoho něco znamenat. Byla jsem sobecká a nenasytná. Chtěla jsem někoho, kdo by mi patřil. „Mám pocit, jako bych zůstala na ocet.“

„Sakra,“ ulevil si potichu. „Jako bys mi mluvila z duše.“

A pak se znovu sklonil k mému řadru, vzal mou bradavku do pusy a začal ji sát. Blesk rozžhavené touhy mi vystřelil přímo mezi nohy. *Ano.* Tohle je dostatečné odreačování, ale on ještě nebyl hotový. Konečky prstů se propracovával níž a níž, dokud mi je nezabořil mezi nohy.

Zasténala jsem. Sotva znatelný dotyk mi vyrážel dech.

„Líbí se ti to?“ zašeptal. „Doopravdy?“

„Hodně doopravdy.“

Roztáhl dlaň a našel můj naběhlý hebký kopeček, připravený na něj. Prsty vykresloval malé kroužky a zvyšoval tlak. Tenhle sten byl hodně hlasitý a plný vděku. Strniště na jeho čelisti mě zalechtalo v prohlubni mezi řadry, když rozhrnul klopky saka a přesunul se

k druhé bradavce. Chladný vzduch ovanul vlhkou kůží, kterou po sobě zanechal, a vyslal další elektrické impulzy do mého ohanbí.

„Je mi třicet,“ řekl, „a před měsícem požádal svou přítelkyni o ruku i můj poslední kamarád. Všichni si už určitě říkají, co je se mnou špatně.“

Bylo těžší se teď soustředit, zatímco mě jeho ruka uspokojovala a moje touha spálila i ten tenoučký filtr, co jsem byla schopná za normálních okolností zachovávat. „Je s tebou něco špatně?“

„Kromě toho, že jsem ochotný vypláznout třicet táců za chvíli povídání? Asi ne.“

Sakra, doufám, že povídáním to neskončí. Posunula jsem boky a pokusila se dostat jeho prst dovnitř. Rty se odpoutal od řader a vrátil je na mé. Při každém jeho polibku jako by mi v mozku někdo překřížil dráty. Nechtěla jsem to, a přitom jsem po tom zoufale prahla.

„Tady doma jsem se seznamováním neměl problém, ale nechtěl jsem začínat nic vážného, když jsem se dozvěděl, že se budu stěhovat na opačnou polokouli.“ Z toho žáru, jenž se šířil od jeho dotyku, mi začínal tvrdnout podbřišek. „Ty musíš chlapy odhánět flintou. Co máš za problém ty?“

Konečně se mi splnilo přání, když mi tam zasunul prst až po kořen.

„Rychle se začnu nudit,“ zalapala jsem spokojeně po dechu, roz-táhla nohy ještě víc a zlehka ho hryzla do spodního rtu. „Většina chlapů mi nestačí.“

„Jsi příliš náročná, Paige?“ Jemně do mě zasouval prostředník, zatímco mi palcem třel klitoris. Z toho blaha jsem začínala lehce šílet. Zaryla jsem drápky do nahé kůže jeho hrudníku a chtěla víc.

Jsem příliš náročná? „Rozhodně,“ odpověděla jsem přerývaně. „Můžu poprosit ještě jeden?“

V modrých očích se zableskla touha, když se narovnal do plné výše. Vypadal nádherně. Vlasy měl rozčuchané, košili napůl